

פרק 9

שם הפרק הוסר, חלק א'

"אבוט, חנה!"

דממה.

"הפלפאף!"

"בונז, סוזן!"

דממה.

"הפלפאף!"

"בוט, טרי!"

דממה.

"רייבנקלו!"

הארי העיף מבט מהיר בחברו החדש לבית, יותר בשביל לקבל מושג איך הוא נראה מאשר בשביל כל דבר אחר. הוא עדיין ניסה להשתלט על עצמו אחרי המפגש עם הרוחות. הדבר העצוב באמת היה שהוא כן הצליח להשתלט על עצמו. זה נראה לא הולם. כאילו זה היה צריך לקחת לו לפחות יום. אולי חיים שלמים. ואולי גם זה לא יספיק.

"קורנר, מייקל!"

דממה ארוכה.

"רייבנקלו!"

ליד הקתדרה שלפני שולחן המורים עמדה פרופסור מקגונגל, הופעתה מוקפדת ומבטיה קפדניים, וקראה שם אחר שם, אם כי חייכה רק אל הרמיוני ואל כמה ילדים אחרים. מאחוריה, בביסא הגבוה ביותר ליד השולחן – שהיה בעצם יותר כמו כס מלכות מוזהב – ישב ישיש כמוש וממושקף, בעל זקן לבן-כסוף, שנראה כאילו היה מגיע עד הרצפה אילו היה גלוי לעין, והשגיח על המיון בהבעה שופעת טוב לב; המראה הכי סטריאוטיפי שיש ל"זקן חכם" בלי שהוא יהיה גם אוריינטלי נוסף לכול. (אם כי הארי למד להיזהר ממראה חיצוני סטריאוטיפי אחרי המפגש הראשון שלו עם פרופסור מקגונגל, שבו חשב שהיא אמורה לצחוק צחוק מרושע.) הקוסם הישיש מחא כפיים לכל תלמיד שמוין, על פניו חיוך יציב שנראה איכשהו שמח מחדש בשביל כל אחד ואחד מהם.

משמאלו של הכס המוזהב ישב אדם עם מבט חד ופרצוף קודר שלא מחא כפיים לאיש ושאיכשהו תמיד הסתכל על הארי בדיוק כשהארי הסתכל עליו. לשמאלו ישב האיש חיוור הפנים שהארי ראה בקלחת הרוחת, עיניו מתרוצצות כאילו בפניקה מהקהל הסובב אותו והוא מתעוות ומתפתל מדי פעם בכיסאו; משום מה הארי מצא את עצמו נועץ בו שוב ושוב מבטים. משמאל לאיש הזה ישבה שורה של שלוש מכשפות מבוגרות יותר שלא הפגינו עניין רב בתלמידים. מימין לכס המוזהב ישבו מכשפה בגיל העמידה בעלת פנים עגולות ומצנפת צהובה, שהריעה לכל תלמיד פרט לאלה שהתמיינו לסלית'רין, אדם זעיר ובעל זקן לבן נפוח שעמד על הכיסא שלו והריע לכל התלמידים אבל חיך רק אל תלמידי רייבנקלו ובקצה הימני האיש העצום – הוא תפס מקום של שלוש בריות פחותות יותר – שקיבל אותם אחרי שירדו מהרכבת וקרא לעצמו האגריד, שומר המפתחות והקרקעות.

"זה שעומד על הכיסא שלו הוא ראש בית רייבנקלו?" לחש הארי לעבר הרמיוני.

לשם שינוי, הרמיוני לא ענתה לו מיד; היא בהתה במצנפת המיון כשהיא מתנדנדת מצד לצד ללא הפסק, תנועותיה העצבניות נמרצות כל כך עד שהארי חשב שרגליה יתרוממו מהרצפה.

"כן," אמרה אחת המדריכות שליוותה אותם, נערה לבושה בכחול של בית רייבנקלו, העלמה קלירווטר, אם הארי זכר נכון. קולה היה שקט, אבל קמצוץ של גאווה היה נסוך בו. "זה המורה של הוגוורטס ללחשים, פיליוס פליטיק, מומחה הלחשים הידעני ביותר שחי כיום ואלוף דו-קרב לשעבר –"

"למה הוא כל כך **נמוך**?" סינן תלמיד שהארי לא זכר את שמו. "הוא **בן-כלאיים**?"

המדריכה הצעירה זיכתה אותו במבט צונן. "לפרופסור אכן יש שורשים גובליניים –"

"מה?" פלט הארי, ובתגובה היסו אותו הרמיוני וארבעה תלמידים אחרים.

עכשיו זכה הארי למבט מאיים להפליא מהמדריכה של רייבנקלו.

"זאת אומרת –" לחש הארי. "לא שיש לי **בעיה** עם זה – פשוט – זאת אומרת – איך זה **אפשרי**? אי אפשר פשוט לערבב שני מינים שונים ולקבל צאצא בר קיימא! דבר כזה יערבב את ההוראות הגנטיות לכל איבר ששונה בין שני המינים – זה כמו לנסות לבנות," לא היו להם מכוניות ולכן הוא לא היה יכול להשתמש באנלוגיה של תוכניות מנוע מעורבבות, "משהו שהוא חצי-כרכרה וחצי-סירה או משהו כזה..."

המדריכה מרייבנקלו עדיין הביטה בהארי בפנים חמורות סבר. "ולמה **אי אפשר** לבנות משהו שהוא חצי-כרכרה וחצי-סירה?"

"שששש!" היסה אותם מדריך אחר, אף על פי שהמכשפה מרייבנקלו עדיין דיברה בשקט.

"זאת אומרת –" אמר הארי עוד יותר בשקט, בניסיון להבין איך לשאול אם הגובלינים התפתחו אבולוציונית מבני אדם או מאב קדמון משותף לבני האדם, כמו *הומו ארקטוס*, או אם הגובלינים **נוצרו** איכשהו מבני אדם – אם, נגיד, הם עדיין בני אדם מבחינה גנטית ורק שרויים תחת השפעת כישוף שעובר בתורשה ושההשפעה שלו נחלשת אם רק הורה אחד הוא 'גובלין', מה שיסביר איך ניתן לקיים רבייה בין מינית, ובמקרה כזה הגובלינים **אינם** מספקים מידע חשוב ביותר על הדרך שבה התפתחה האינטליגנציה במינים שאינם *הומו ספיינס* – עכשיו, כשהארי חשב על זה, הגובלינים בגרינגוטסלא נראו כמו ישויות

תובניות חוצניות ובלתי אנושיות, בשונה מהדירדיר ומבובני פירסון – "זאת אומרת, מאיפה הגובלינים באו בכלל?"

"מליטא, "לחשה הרמיוני בהיסח דעת, עיניה עדיין נעוצות במצנפת המיון.

עכשיו זכתה הרמיוני לחיוך מהמדריכה.

"לא משנה, "לחש הארי.

ליד הקתדרה קראה פרופסור מקגונגל, "גולדשטיין, אנתוני!"

"רייבנקלו!"

הרמיוני, שעמדה ליד הארי, קפצה על קצות אצבעותיה במרץ רב כל כך עד שהיא ממש התרוממה מהרצפה עם כל קפצוץ.

"גויל, גרגורי!"

דומיה ארוכה ומתוחה השתררה לרגע תחת המצנפת. כמעט למשך דקה שלמה.

"סלית'רין!"

"גריינג'ר, הרמיוני!"

הרמיוני קפצה קדימה ופרצה בריצה מהירה לעבר מצנפת המיון, הרימה אותה ומשכה את פיסת הבד הישנה והמטולאת על ראשה חזק כל כך עד שהארי התחלחל. הרמיוני היא זו שהסבירה לו על מצנפת המיון, אבל היא בהחלט לא התייחסה אליה כאל חפץ קסם חיוני וחסר תחליף בן שמונה מאות שנה, שעומד לבצע טלפתיה מורכבת על מוחה ולא נראה במצב פיזי טוב במיוחד.

"רייבנקלו!"

מה שנקרא "מסקנה מתבקשת". הארי לא הבין למה הרמיוני הייתה כל כך לחוצה לגבי זה. באיזה יקום חלופי מוזר הילדה הזאת לא תמוין לרייבנקלו? אם הרמיוני גריינג'ר לא תלך לרייבנקלו, איזו סיבה יש לבית הזה להתקיים?

הרמיוני הגיעה לשולחן רייבנקלו וזכתה לתרועות המתבקשות מהמעמד; הארי תהה האם אותן תרועות היו רמות יותר או שקטות יותר אילו היה להם שמץ של מושג איזו רמה של תחרות הצטרפה כרגע לשולחן שלהם. הארי זכר את פאי עד לרמת דיוק של 3.141592, מכיוון שדיוק של אחד למיליון הספיק לרוב המטרות המעשיות. הרמיוני זכרה את פאי עד לרמת דיוק של מאה ספרות אחרי הנקודה, מכיוון שזאת הייתה כמות הספרות שהודפסה על הכריכה האחורית של ספר המתמטיקה שלה.

לשמחתו של הארי, נוויל לונגבוטום הלך להפלפאף. אם הבית הזה באמת מכיל את הנאמנות והרעות שאמורים להיות ערכיו העליונים, אז בית מלא בחברים נאמנים ייטיב מאוד עם נוויל. ילדים חכמים

ברייבנקלו, ילדים מרושעים בסלית'רין, גיבורים מטעם עצמם בגריפינדור, וכל מי שבאמת עושה משהו בהפלפאף.

(אם כי הארי כן צדק כשנועץ קודם כול במדריכה מרייבנקלו. הנערה אפילו לא הרימה את עיניה מהספר שקראה או זיהתה את הארי, רק הצביעה בשרביטה על נוויל ומלמלה משהו. בעקבות זאת עטה נוויל הבעה מבולבלת והלך אל הקרון החמישי מההתחלה ולתא הרביעי משמאל, שבו אכן נמצא הקרפד שלו.)

"מאלפוי, דראקו!" הלך לסלית'רין, והארי פלט אנחת רווחה קלה. זה **נראה** כמו הימור בטוח, אבל אתה אף פעם לא יכול באמת לדעת איזה אירוע פשוט יפריע למהלכה של תוכנית העל שלך.

פרופסור מקגונגל קראה, "פרקס, סאלי-אן!", ומקבוצת הילדים הגיחה ילדה חיוורת ורזה שנראתה כמעט שקופה – כאילו היא עלולה להיעלם באופן מסתורי ברגע שיפסיקו להסתכל עליה ואף אחד לעולם לא יראה אותה שוב או אפילו יזכור אותה.

ואז (בחשש קל, שהיא הקפידה כל כך לא לבטא בקולה ובפניה עד שהיה צריך להכיר אותה היטב כדי לדעת שהוא בכלל שם) שאפה מינרווה מקגונגל עמוקות וקראה, "פוטר, הארי!"

דממה פתאומית השתררה באולם הגדול.

כל השיחות פסקו.

כל העיניים פנו להסתכל.

בפעם הראשונה בחייו הרגיש הארי שיש לו הזדמנות לחוות פחד במה.

הארי החניק מיד את ההרגשה הזאת. חדרים מלאים באנשים שנועצים בו עיניים הם משהו שהוא יצטרך להתרגל אליו אם הוא רוצה לחיות בבריטניה הקסומה או אפילו סתם לעשות משהו מעניין אחר בחייו. הוא הדביק על פניו חיוך בוטח ומזויף, הרים את רגלו כדי לצעוד קדימה –

"הארי פוטר!" נשמע קולו של ג'ורג' או אולי פרד וויזלי, ואז, "הארי פוטר!" קרא התאום האחר, ורגע לאחר מכן כל שולחן גריפינדור ובמהרה גם חלקים גדולים משולחנות הפלפאף ורייבנקלו אימצו את הקריאה.

"הארי פוטר! הארי פוטר! הארי פוטר!"

והארי פוטר צעד קדימה. באטיות גדולה הרבה יותר מדי, כך הוא הבין ברגע שהתחיל, אבל אז כבר היה מאוחר מדי לשנות את קצב ההליכה שלו בלי שזה ייראה מוזר.

"הארי פוטר! הארי פוטר! הארי פוטר!"

למינרווה מקגונגל היה ברור לגמרי מה היא צפויה לראות, אבל היא בכל זאת הסתובבה להסתכל על שולחן המורים.

טרלוני נפנפה על עצמה בפראות, פיליוס צפה בנעשה בסקרנות, האגרד מחא כפיים עם כל השאר, ספראוט נראתה חמורת סבר, וקטור וסיניסטרה היו מבולבלות וקווירל בהה בחלל. אלבוס חייך חיוך שופע טוב לב. וסוורוס סנייף לפת את גביע היין הריק שלו חזק כל כך עד שמפרקי אצבעותיו הלבנים והמתכת החלה אט-אט להתעוות.

הארי פוטר התקדם בצעד מדוד ורב הדר, כנסיך היורש את טירתו, חיוך רחב נסוך על פניו בעודו מסובב את ראשו כדי לקוד לצד אחד ואז לצד האחר כשהוא הולך בין ארבעת השולחנות.

"תציל אותנו מעוד אדוני אופל!" קרא אחד מהתאומים לבית וויזלי, והאחר השיב, **"במיוחד אם הם מורים!"** לקול צחוק כללי מכל השולחנות פרט לשולחן של סלית'רין.

שפתיה של מינרווה נמתחו לפס דק. היא תחליף כמה מילים עם הזוועות לבית וויזלי בנוגע לחלק האחרון, למקרה שהם חושבים בטעות שהיא לא יכולה לעשות להם שום דבר מכיוון שזהו היום הראשון ללימודים ולגריפינדור אין נקודות לאבד. אם לא אכפת להם מריתוקים היא תמצא עונש אחר.

ואז נעתקה נשימתה באימה פתאומית והיא מיהרה להביט לעבר סוורוס. הוא הרי **מוכרח** להבין שלפוטר הצעיר אין מושג למי זה היה מכוון –

ארשת פניו של סוורוס חצתה כבר את קו הזעם והתקבעה במעין אדישות נעימה. חיוך רפה פקד את שפתיו. הוא הסתכל על הארי פוטר, לא על שולחן גריפינדור, וידיו אחזו בשאריות המעוכות של גביע יין.

הארי פוטר צעד קדימה, חיוך מקובע על שפתיו, עטוף בהרגשה חמימה אך די איומה בו זמנית.

הם הריעו לו על משהו שעשה כשהיה בן שנה. משהו שהוא לא באמת סיים לעשות. איפשהו, איכשהו, אדון האופל עדיין חי. האם הם היו מריעים בהתלהבות רבה כל כך אילו ידעו זאת?

אבל כוחו של אדון האופל כבר נשבר פעם אחת.

והארי יגן עליהם שוב. אם באמת יש נבואה וזה מה שנאמר בה. בעצם גם בלי קשר לנבואה ארורה כלשהי.

כל האנשים האלה שמאמינים בו ומריעים לו – הארי לא היה מסוגל להניח לכך להפוך לשקר. להבליח ולהיעלם כמו כל כך הרבה ילדי פלא אחרים. להיות אכזבה. לא להצדיק את המוניטין שלו בסמל של האור, בלי קשר לאופן שבו הוא רכש את המוניטין הזה. הוא יעמוד בציפיות שלהם, ללא ספק, במאת האחוזים, לא משנה כמה זמן זה ייקח ואפילו אם זה יהרוג אותו. ואז הוא ימשיך **ויתעלה** על הציפיות שלהם ויגרום לאנשים לתהות, במבט לאחור, איך יכלו לבקש ממנו כל כך מעט.

"הארי פוטר! הארי פוטר! הארי פוטר!"

הארי עשה את צעדיו האחרונים לעבר מצנפת המיון. הוא קד קידה למסדר התווה שבשולחן גריפינדור ואז הסתובב וקד קידה לצד האחר של האולם וחיכה שהתרועעות והצחקוקים יירגעו.

(בירכתי מוחו הוא תהה אם מצנפת המיון באמת **מודעת** במובן של "מודעת למודעות שלה עצמה", ואם כן, האם היא מסופקת מכך שיוצא לה לדבר רק עם ילדים בני אחת-עשרה פעם בשנה. השיר שלה רימז שכן: **אני מצנפת המיון, הידד, ישנה כל השנה ועובדת יום אחד...**)

כאשר השתררה שוב דממה באולם התיישב הארי על השרפרף והניח על ראשו את חפץ הקסם העתיק והטלפתי בן שמונה מאות השנה **בזהירות רבה**.

כשהוא חושב בכל כוחו: **אל תמייני אותי עדיין! יש לי שאלות שאני חייב לשאול אותך! האם אי פעם הטילו עליי אובליוויאטה? האם מיינת את אדון האופל כילד ואת יכולה לספר לי על החולשות שלו? את יכולה לומר לי למה קיבלתי את התאום של שרביטו של אדון האופל? האם רוחו של אדון האופל כבולה לצלקת שלי וזאת הסיבה שאני כועס כל כך לפעמים? אלו השאלות הכי חשובות, אבל אם יש לך עוד רגע אולי תוכלי לספר לי איך אפשר לגלות מחדש את הקסמים האבודים שיצרו אותך?**

אל הדממה שבנפשו של הארי, מקום שהיה עוד אותו רגע נחלתו של קול אחד בלבד, חדר קול נוסף ובלתי מוכר, שנשמע מודאג ביותר:

"אוי ואבוי. זה מעולם לא קרה קודם..."

הערת המחבר: כשחלק א' של פרק זה פורסם לראשונה, הצהרתי שאם מישהו ינחש על מה מדבר המשפט האחרון שלו לפני שיתפרסם חלקו השני, אספר לו את כל שאר העלילה.